

Да влѣзешъ

Отговори стотникътъ и рече
Му: „Господи, не съмъ достоенъ да
влѣзешъ подъ стрехата ми; но речи
само речъ, и ще оздравѣ момче-
то ми“. *)

Този стихъ, както и всички стихове отъ Евангелието, могатъ да се разглеждатъ двояко: въ преносенъ и въ букваленъ смисълъ. Ако разглеждате въпроситѣ въ преносенъ смисълъ, вадите едно заключение; ако ги разглеждате по буква, дохождате до друго заключение. Както и да разглеждате този стихъ, въ него нѣма особена философия. Кой човѣкъ, на когото баща му, майка му, братъ му или сестра му сж болни, не търси лѣкаръ да ги излѣкува? И желанието на стотника било сжщото: да намѣри лѣкаръ, който да изцѣри момчето му. Той видѣлъ този лѣкаръ въ лицето на Христа. Понеже вѣрата му била голѣма, той казалъ на Христа: Нѣма нужда да дохождашъ въ дома ми, но достатъчно е да кажешъ само една дума, и момчето ми ще оздравѣ. Стотникътъ се считалъ недостоенъ да дойде Христосъ подъ неговата стреха. Това е буквалниятъ смисълъ на стиха — простъ разговоръ между Христа и единъ стотникъ, който билъ езичникъ, а не като евреитѣ — правовѣренъ.

Дойдете ли до вътрешния смисълъ на стиха, вие се спирате върху стотника, като езичникъ, представител на една стара култура, която се е различавала отъ тогавашната еврейска култура. Евреитѣ по това време минавали за правовѣрни и за избранъ народъ отъ Бога. Тѣ минавали за духовни хора, за аристократи, а езичниците — за обикновени. Стотникътъ бѣше разуменъ човѣкъ, разбираше, че Христосъ носѣше нова култура, нови възгледи за човѣчеството. Той съзнаваше положението си, като човѣкъ на старата култура, затова се обърна къмъ Христа съ думитѣ: Не съмъ достоенъ да влѣзешъ подъ стрехата ми. Кажи само речъ, и мом-